

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Čechov, Anton.; A. Tschèchof ; Oversat fra
Russisk af H. E. Giersing ; Illustreret af E.
Jurgenson.

Titel | Title:

Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place:

[Kbh.] : Gyldendal, 1892

Fysiske størrelse | Physical extent:

110 s.

DK

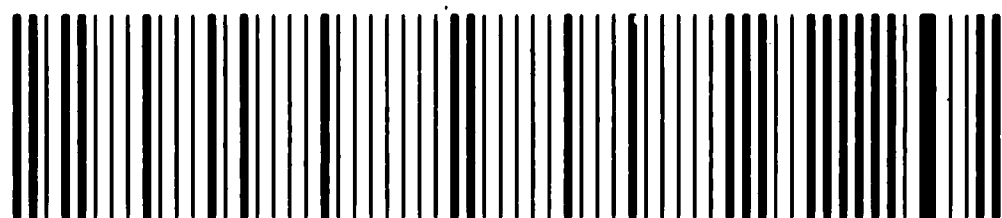
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 409

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 14407 2

+Rex

A. TSCHÈCHOF:

BØRN.

„ALENE HJEMME“.

Mo'er og Fa'er er ikke hjemme. De er kørt til Barnedaab hos den gamle Officer, ham, som kommer kørende med den lille graa Hest. I Forventning om deres snarlige Hjemkomst sidder Gri'scha, Anja, Alèscha, Sònja*) og Kokkepogens Søn Andrèi omkring det store Bord i Spistestuen og spiller Lotteri. Egentlig talt skulde de forlængst have været i deres Køjer, men hvor er det muligt at gaa i Seng uden at have faaet at vide af Mo'er, hvad Barnet er kommet til at hedde — og hvad de har faaet til Middag.

Udover Bordet, der oplyses af en Hængelampe, flyder det med Nøddeskaller, Papirstumper, Lotteri-

*) Diminutiver for: Gregòri, Anna, Aleksæi, Sophie.

sedler og Glasstykker til at sætte paa Sedlerne. Foran hver af de Spillende ligger der to Lotterisedler og en lille Bunke Glasstykker. Midt paa Bordet staar en Underkop med 5 Kopèkmønter i, og ved Siden deraf et Æble, der er bidt af, en Nøddeknækker og en Tallerken, hvor det er »befalet« at kaste Nøddeskallerne i. Der spilles om Penge. Indsats: 1 Kopèk. Det er Aftale, at den, som snyder, øjeblikkeligt skal smides ud. Foruden de Spillende er der Ingen i Stuen. Barnepigen sidder nede i Køkkenet og lærer Kokkepigen at skære til, og Vàsja*), Skoledreng i 5te Klasse, ligger inde paa Sofaen i Dagligstuen og keder sig.

Der spilles med Lidenskab. Mest er dette synligt paa Gri'schas Ansigt. Han er en 9-aars Dreng med tætklippet, næsten barberet Hoved, Basunkinder og tykke Negerlæber. Han gaar allerede i Forberedelsesklassen og anser sig derfor for stor og for klogere end alle de Andre. Ingensinde indlader han sig paa at spille, undtagen om Penge. Hvis det ikke var Kopèker, der laa i Underkoppen, var han allerede for længe siden gaaet i Seng. Hans brune Øjne vogter uroligt og misundeligt paa hans Med-

*) Dimin: for Vasi'li.

spillendes Sedler. Frygt for ikke at vinde, — Misundelse og finansielle Beregninger, som hans rasede Hoved er fuldt af — lader ham ikke et Øjeblik Ro til at samle sin Opmærksomhed paa sine egne Sedler. Han sidder som paa Naale. Naar han vinder, gramser han begærligt efter de 5 Kopèkstykker i Underkoppen og putter dem strax i Buxelommen. Hans 8-aarige Søster Anja — med spidst Underansigt og kloge spillende Øjne — sidder ogsaa i Angst for, at de Andre skal vinde. Hun bliver snart rød, snart bleg og passer spejdende paa, om de Spillende sætter rigtigt paa. Hun gør imidlertid ikke dette for Pengenes Skyld; at vinde er for hende en blot og bar Tilfredsstillelse af Egenkærligheden. Den anden Søster Sønja, et 6-aars Lokkehoved med en Ansigtssfarve, som kun forekommer hos meget sunde Børn, paa fine, dyre Dukker og paa Bonbonæsker, spiller Lotteri for selve Spillet Skyld. Paa hendes Ansigt staar hele hendes let bevægede Sind udtrykt. Hvem der end vinder — hun ler og klapper lige henrykt i Hænderne. Alèscha, en blød, kuglerund Tyksak, stønner og hiver og stirrer paa sine Sedler med vidtopspilede Øjne. Hos ham findes hverken Havesyge eller Egenkærlighed. Han bliver

ikke jaget bort fra Bordet, bliver ikke bragt i Seng — og saa er *han* lykkelig. Tilsyneladende er han flegmatisk, men i grunden et lille Vilddyr. Ikke saa meget for Lotteriets som for de Uenigheders Skyld, der gerne følger med Spillet, har han sat sig til at spille med. Det er ham den største Svir, naar de Andre kommer i Haarene paa hverandre. Han skulde allerede for længe siden have været et vist Sted hen, men han forlader ikke noget Øjeblik sin Plads, af Frygt for, at de Andre skal stjæle hans Glasstykker og hans Kopèker. Eftersom han kun kender En'erne og de Tal, der ender paa Nul, hjælper Anja ham med at sætte paa. Den femte Spiller — Kokkepigens Søn Andrèi — en brunlig, sygelig Dreng i Kattuns Bluse og Kobberkors*) paa Brystet, staar ubevægelig og stirrer drømmende paa Tallene. Til egen, saavel som til Andres Gevinst, forholder han sig ligegyldig; han er helt fordybet i Spillet's Arithmetik og dets usammensatte Filosofi — »hvormange forskellige Tal er der dog ikke i Verden . . . at der dog ikke kommer Vildrede i dem!«

Der skiftes til at raabe op; kun Sønja og Alèscha faar ikke Lov. Paa Grund af Tallenes

*) Enhver Russer bærer paa det blotte Bryst et Kors i en Snor om Halsen.

Ensformighed har Praxis fundet paa mange nye Benævnelser og mangt et sindrigt udtænkt Tillægsord. Saaledes kaldes »syv«: Énben, »elleve«: Kæppene, »syvoghalvfjerds«: Kristen Syvtal, »halvfems«: Gamle Ole osv. osv. —

Spillet gaar lystigt.

»Toogtredivel!« raaber Gri'scha, idet han med den anden Haand allerede haler den næste gule Træbrik op af Fa'ers gamle Hat. »Syttten — i Bøtten! Énben! Otteogtyve — uden at lyve! Tre! Atten! Kristen Syvtal!« — Anja lægger Mærke til, at Andréi ikke ser, at han har syvoghalvfjerds. Til enhver anden Tid vilde hun have sagt ham det, men nu, hvor ikke hendes Kopèker men hendes Egenkærlighed ligger i Underkoppen — saa bare fryder hun sig. — »Treogtye!« fortsætter Gri'scha, »Gamle Ole! — Ni!«

»En Kakkerlak! En Kakkerlak!« skriger Sønja og peger paa en Kakkerlak, der løber tværs over Bordet. »Ai!«

»La' vær' at slaa den,« siger Alèscha med sin dybe Stemme, »den har maaske Børn.«

Sønja følger Kakkerlakken opmærksomt med Øjnene og tænker paa dens Børn: hvad maa det ikke være for nogle bitte smaa Kakkerlakker!

»Femogfyrre! En eller et — det er ligefedt! Fem!« bliver Gri'scha uforstyrret ved, hemmeligt lidende ved, at Anja allerede har to Rækker fulde. »Sex — din Hex! Tyve! . . .«

»Vundet! — Jeg har vundet!« skriger Sønja op, idet hun koket ruller med Øjnene og ler himmelhøjt.

Alle Spillerne bliver med ét lange i Ansigtet. — »Lad os se efter!« siger Gri'scha og ser misundeligt paa hende.

Som den største og fornuftigste fandt Gri'scha sig altid berettiget til at have den afgørende Stemme. Hvad han vilde — det blev gjort.

Langsomt og med stor Omhu bliver Sønjas Sedler set efter, og til hendes Medspillendes inderlige Fortrydelse viser det sig, at hun ikke har snydt. Den næste Omgang begynder.

»I skulde bare vide, hvad jeg saa' igaar,« siger Anja, halvt for sig selv. »Fi'lip Fili'povitsch*) vendte Øjenlaagene omkring, og hans Øjne blev røde og frygtelige — ligesom hos Djævlén!«

»Det har jeg ogsaa set!« siger Gri'scha, som havde snydt sig til at begynde at raabe op igen,

*) Rimeligvis deres Huslærer.

skøndt det var Andrèi's Tur. — »Otte! — Men Læreren i vores Klasse kan bevæge Ørene. — Nioghalvfjerds!«

Andrèi løfter Øjnene langsomt i Vejret, ser paa Gri'scha, betænker sig lidt og siger derpaa:

»Jeg kan ogsaa bevæge Ørene.«

»Naa, gør 'et da!«

Andrèi bevæger Øjnene, Læberne — saagar Fingrene — og tror, at hans Ører ogsaa bevæger sig. Almindelig Jubel. Alèscha forstaar ingenting men ler ogsaa.

»Det er igrunden et stygt Menneske, den Filip Fili'povitsch,« siger Sønja med et lille Suk. »Igaar kommer han ind til os i Barnekamret, og jeg stod i den bare Chemise . . . Det var saa ubehageligt — uanstændigt . . .«

»Vundet!« brøler pludseligt Gri'scha og skrabede Pengene af Underkoppen. »Se efter — hvis I har Lyst!« følger han hoverende til.

Kokkepigens Søn ser ivejret og bliver bleg.

»Men nu kan jeg ikke spille med mer . . .«
hvisker han.

»Hvorfor det?«

»Fordi . . . fordi jeg ingen fler Penge har . . .«

»Ja, uden Penge er det umuligt!« erklærer Gri'scha med Bestemthed.

For Sikkerheds Skyld gi'er Andrèi sig til at rode sine Lommer igennem endnu engang. Da han ikke finder andet end nogle Brødskorper og en Stump Blyant, der er tygget paa i begge Ender, trækker han Munden skævt op til Graad og misser med Øjnene i overvældende Martyrlidelse.

»Jeg skal sætte ud for Dig!« udbryder pludseligt Sønja, som ikke kunde holde ud at se hans lidende Ansigt. »Men glem saa ikke bagefter at gi'e Pengene igen!«

Pengene sættes i Underkoppen, og Spillet fortsættes.

»Jeg synes det ringer . . .« siger Andrèi og stirrer ud for sig med store Øjne. — Alle holdt pludseligt op og saa' med aaben Mund hen paa det mørke Vindue.

»Det er bare noget, Du har hørt,« kom det efter en lille Pause fra Gri'scha.

»Om Natten ringes der ellers kun paa Kirkegaarden,« sagde Andrèi.

»Og hvorfor ringes der dér?«

»For at Røverne ikke skal bryde ind i Kirken. — De er bange for Ringning.«

»Hvorfor skal Røverne bryde ind i Kirken?« spurgte Sønja. — »Hvorfor skal Røverne bryde ind i Kirken?« gentager hun, da Ingen svarer hende.

»Det kan Du da nok begribe — naturligvis for at slaa Vægteren*) ihjel!«

Der forløb et Minut i Taushed. Alle saa' paa hverandre — rystede sig gysende — og gav sig igen til at spille.

Denne Gang vandt Andrèi.

»Han har snydt,« kom det med Alèscha's Basstemme — han vilde bare sige noget.

»Det er Løgn, jeg har ikke snydt!« — sagde Andrèi, idet han blev bleg og trak Ansigtet op til Graad. Men pludselig besindede han sig og — svup: Alèsch en paa Siden af Hovedet.

Alèscha ruller ondskabsfuldt med Øjnene; springer op paa Stolen, støtter sig med det ene Knæ paa Bordpladen og — svup: dunker han løs paa Andrèi. De giver hinanden endnu et Par paa Siden af Hovedet og stikker derpaa begge To i at brøle. Sønja, som ikke kan taale at se paa noget saa forfærdeligt, giver sig ogsaa til at tudskraale, og snart fyldes Stuen af et mangestemmigt Brøl. — Men

*) I nogle russiske Kirker har Kirkevagten Bolig i selve Kirken.

Spillet holder ingenlunde op af den Grund. Der er ikke forløbet 5 Minutter, før de Alle igen lær og taler fredeligt med hverandre. Ansigterne er forgrædte, men det hindrer dem ikke i at smile. Alèscha er saagar i sit Es: der har været Mudder.

Saa kommer Vàsja, Eleven i 5te Klasse, ind i Spisestuen. Han ser søvnig og fortvivlet ud.

»Det er igrunden oprørende,« tænker han, ved at se Gri'scha slaa paa Lommen, saa Kopèkerne rasle. »Hvor kan man ogsaa give Børn Penge! — Og Lov til at spille Hasardspil! Det er en dejlig Opdragelse den! Oprørende!«

Men de Andre spiller saa lystigt og fornøjeligt, at han selv faar Lyst til at være med og forsøge Lykken.

»Vent lidt — jeg vil ogsaa spille med,« siger han.

»Sæt en Kopèk ud!« befaler Gri'scha.

»Det skal *jeg*!« svarer Vàsja overlegent og roder i sine Lommer. »Jeg har ingen Smaapenge, — men dér er en Rubel! Jeg sætter en Rubel ud!«

»Nei — nei — nei!« kom det fra alle Sider.

»En Kopèk skal Du sætte ud!«

»I er nogle Idioter! — En Rubel er dog altid mere værd end en Kopèk!« forklarer han.

»Den, som vinder, gi'er mig tilbage.«

»Nei, nei! Det gælder ikke. Gaa' væk med Dig!«

Eleven i 5te Klasse trækker medlidende paa Skuldrene og begiver sig ned i Køkkenet for at faa' Smaapenge hos Pigerne. I Køkkenet viste der sig imidlertid ikke at være en eneste Kopek i Behold.

»Saa byt den da for mig,« siger han indtrængende til Gri'scha, da han kom tilbage fra Køkkenexpeditionen. »Jeg betaler Dig Byttepenge. — Du vil ikke? Naa, saa sælg mig da 10 Kopèkmønter for en Rubel.«

Gri'scha skæver mistænksomt hen til Broderen: skulde dette ikke være et Fif . . . en eller anden Skurkestreg?

»Nei, jeg vil ikke,« siger han og holder sig paa Lommen.

Vàsja bliver rasende og skælder hele Kompagniet ud for nogle Kvæghoveder og Torskepander.

»Vàsja! — saa skal jeg sætte ud for Dig!« siger Sònja. »Sæt Dig bare ned!«

Vàsja sætter sig ned og lægger to Sedler foran sig. Andrèi begynder at raabe op.

»Jeg har tabt en Kopèk paa Gulvet!« udbryder

Gri'scha pludseligt med urolig, bevæget Stemme.
»Hold lidt op!«

Lampen bliver taget ned, og Alle kryber ned under Bordet for at finde Kopèken. De griber med glade Udraab efter Nøddeskaller og Spytklatter — støder Hovederne sammen . . . men Kopèken kan de ikke finde. De begynder at lede nok en Gang og leder og leder, indtil Vàsja river Lampen ud af Haanden paa Gri'scha og sætter den op i Stativet igen. — Gri'scha bliver ved at lede i Mørket. — Og endelig finder han Kopèken. De sætter sig Allesammen igen ved Bordet og vil til at spille videre.

»Sònja sover!« erklærer Alèscha.

Sònja sover sødt og uforstyrreligt. Hun har lagt sit lokkede Hoved ned paa sine Arme og sover saa fast, som om hun havde sovet en Time. Medens de Andre ledte efter Kopèken, er hun faldet i Søvn af Fortvivlelse over, at det varede saa længe.

»Lad os lægge hende ind paa Mo'ers Seng, — kom!« siger Anja og leder den stadigt halvt sovende Sònja ud af Spisestuen.

Hun ledsages af hele Hoben ind i Sovekamret, og efter omtrent 5 Minutters Forløb frembyder Mo'ers Seng et mærkværdigt Skue. Sònja sover.

Ved Siden af hende snorker Alèscha. Med Hovedet paa deres Ben ligger Gri'scha og Anja ligeledes og sover. Og Kokkepigens Søn Andrèi har ogsaa valgt sig et foreløbigt Sovested her. Ved Siden af dem ligger Kopèker spredt omkring. De har tabt deres Værdi — indtil næste Gang.

God rolig Nat!

V À N K A.

Vànka*) Schükof, en lille 9-aars Dreng, der for 3 Maaneder siden var blevet sat i Lære hos Skomageren Alàchin, gik ikke i Seng Juleaften. Han ventede til Skomageren med sin Kone og Svendene var gaaet til Morgenmesse**), tog saa en lille Medicinflaske med Blæk og et Penneskaf med en rusten Pen ud af sin Mesters Skab — bredte et sammenkrøllet Stykke Brevpapir ud foran sig og gav sig til at skrive. Førend han begyndte at tegne det første Bogstav, skottede han nogle Gange ængsteligt til Døren og Vinduerne, skelede hen til Helgenbilledet, der hang paa Væggen mellem lange

*) Dim.; for Ivàn.

**) Denne begynder paa de store Festdage Kl. 4—5, og det jævne Folk indfinder sig i Almindelighed en Timestid før.

Beltet paa ham. Han slaar Hænderne sammen over Hovedet og fniser — saadan som gamle Folk gør det — naar han kniber Stuepigen eller Kokkepigen i Kinderne.

»Har I maaske Lyst at snuse engang?« siger han og holder Snusdaasen hen til Pigerne.

Pigerne snuser og nyser. Onkel ler, henrykt og fnisende, og raaber:

»Skrub nu af med Jer! I staar jo her og fryser Jer fordærvet!«

Han lader ogsaa Hundene snuse til Tobakken. »Kastanka« nyser, vrænger med Munden og gaar fornærmet tilside. Men »Kvabben« nyser ikke — af bare Ærbødighed — og logrer med Halen. Vejret er prægtigt, Luften ganske stille, frisk og gennemsigtig. Skøndt Natten er mørk, er hele Landsbyen synlig — med sine hvide Tage og Røg-søjler op af Skorstenene. Træerne er fulde af Rim og i Vejgrøfterne ligger store Snedriver. Hele Himlen er oversaaet med lystigt blinkende Stjerner, og Mælkevejen staar saa klar og ren, som om den var vasket med Sne til Helligdagene.

Vanka drog et dybt Suk, dyppede Pennen lige ned til Bunden og fortsatte Skriveriet.

EN BEGIVENHED.

KOKKEPIGEN GIFTER SIG.
